

Arrest

nr. 241 251 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, verzochten op 4 juli 2018 om internationale bescherming. Op 20 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en werd u geboren op 20 mei 1986 in het dorp Namer in de provincie Daraa. U bent Arabier van etnische origine en melkitisch (Grieks-katholiek) christen. Rond uw zevende verhuisde u samen met uw familie naar Damascus. U ging naar school tot het zesde leerjaar en begon rond uw twaalfde te werken. U werkte als arbeider, afwisselend in Damascus en Beiroet, soms als zelfstandige, soms voor iemand anders. Van 2006 tot 2008 deed u uw legerdienst in Damascus. U was een gewone soldaat en werkte als bewaker binnen uw bataljon. In 2012 huwde u met A. R. (CG 18/15657B, OV 8.668.045). Samen hebben jullie twee kinderen: S., geboren op 5 oktober 2014 in Damascus en A. M., geboren op 8 juni 2016 in Kilkis (Griekenland).

In 2012, aan het begin van de burgeroorlog in Syrië, ontving u een oproepingsbrief van uw militair rekruteringscentrum met de boodschap dat u zich moest gaan aanmelden bij de eenheid waar u eerder uw legerdienst had gedaan. U werd opgeroepen als reservist. U vertrok meteen naar Beiroet en toen u terugkeerde naar Damascus moest u smeergeld betalen in ruil voor uw veiligheid. Nadien ontving u nog een tweede oproepingsbrief van uw rekruteringscentrum. U ging zich echter niet aanmelden. U slaagde om geen problemen te kennen, want u ging overal te voet naartoe en vermeed de controleposten.

Eind 2014 informeerde u bij een vriend (die op zijn beurt bevriend is met een officier) of het voor u veilig was om Syrië te verlaten. Hij zei u dat uw naam verspreid werd bij alle controleposten alsook de douane en dat u geseind stond. U besloot dat u het land zo snel mogelijk moest verlaten en betaalde opnieuw smeergeld om de grens met Libanon over te steken. Enkele maanden later volgde ook uw echtgenote samen met uw zoon. U vond er intussen werk en een woning, en op basis van de stempel in uw paspoort konden u en uw gezin één jaar legaal in Libanon verblijven. Nadien eistte men dat u een persoon zocht die borg voor u stond. U vond zo'n persoon voor uzelf maar niet voor uw echtgenote. Het was bijgevolg onmogelijk voor jullie om nog langer in Libanon te blijven.

Begin 2016, net voordat de visumverplichting werd ingevoerd, vloog u samen met uw echtgenote en zoon van Libanon naar Turkije. U verbleef anderhalve maand in Istanboel en Izmir, en stak vervolgens de Middellandse Zee op illegale wijze over tot het Griekse eiland Lesbos. Van Lesbos reisde u door naar de grens van Griekenland met Macedonië, waar u terechtkwam in een vluchtelingenkamp nabij Idomeni. U en uw gezin werden er geregistreerd door de Verenigde Naties en kregen te horen dat jullie in aanmerking kwamen voor relocatie, waar jullie zich begin juni 2016 ook voor opgaven. Kort na de bevalling van uw vrouw werd het kamp ontruimd en werden jullie door de VN overgebracht naar een ander tentenkamp nabij Thessaloniki. De omstandigheden waren er niet goed en ongeveer een jaar later werden jullie uiteindelijk ondergebracht in een huis samen met een ander Syrisch gezin. Zij waren echter moslims en het samenleven verliep moeilijk. Hierop werden jullie overgebracht naar Athene waar jullie een woning moesten delen met een ander christelijk gezin uit Irak. Zij waren echter oudere mensen en ook met hen verliep het samenleven moeizaam. Intussen kregen jullie van de VN te horen dat jullie geselecteerd waren voor relocatie naar Bulgarije. U en uw echtgenote waren daarover zeer verbaasd omdat jullie heel slechte zaken hadden gehoord over dit land en weigerden deze relocatie. Omdat jullie hierdoor dreigden op straat te belanden hadden jullie geen andere keuze dan asiel aan te vragen in Griekenland zelf, hetgeen jullie ook deden in de lente van 2017. Ongeveer een jaar later ontvingen jullie van de Griekse autoriteiten een positief antwoord op deze aanvraag. Jullie verkregen een verblijfsvergunning voor drie of vijf jaar, alsook een Grieks paspoort. De dag dat jullie de paspoorten verkregen vloog uw echtgenote meteen samen met de kinderen naar Wenen (Oostenrijk), waar familie van haar verblijft. Ze verbleef er ongeveer een maand bij haar ooms, en reisde vervolgens door naar Brussel waar u intussen was aangekomen met het vliegtuig vanuit Athene.

Op 4 juli 2018 wendde u zich samen met uw gezin tot de Belgische asielautoriteiten en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele Syrische familieboekje, uw originele militaire boekje, de Griekse geboorteakte van uw dochter, en de huwelijksakte van u en uw echtgenote uitgegeven door het bisdom in Syrië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat u in april 2018 in Griekenland internationale bescherming kreeg (CGVS 18/15657 p. 7, 9 en CGVS 18/15657B p. 6). Uit informatie vanwege het Griekse Ministerie voor Migratie blijkt dat jullie, na de weigering voor relocatie in Bulgarije, op 20 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, waarna jullie beiden de vluchtelingenstatus werd toegekend. Jullie kregen een verblijfskaart uitgereikt, geldig van 27 oktober 2017 tot 26 oktober 2020. Jullie status blijkt volgens deze informatie ook minstens geldig te zijn tot 15 februari 2023. Dit alles geldt evenzeer voor jullie kinderen (zie Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy, Asylum Service, dd. 20 december 2018, toegevoegd aan uw administratief dossier).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaren u en uw echtgenote dat er een gebrek aan huisvesting en/of degelijke opvang was, alsook een gebrek aan werkmogelijkheden, algemene en persoonlijke armoede én te weinig financiële steun van de Griekse overheid (CGVS 18/15657 p. 9, CGVS 18/15657B p. 6-7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Zo hekelt u de levensomstandigheden in de Griekse opvangcentra. Volgens de verklaringen van u en uw echtgenote hadden jullie problemen in het eerste Griekse opvangcentrum waar jullie verbleven

omdat jullie er de enige christelijke familie waren. Jullie werden er naar eigen zeggen verbaal lastig gevallen en door andere Syriërs (moslims) gewantrouwd en beledigd. Sommige andere vluchtelingen waren echter wel positief (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ + CGVS 18/15657 p. 9). Bovendien kenden jullie deze problemen enkel met andere vluchtelingen in het opvangcentrum en kenden jullie verder geen problemen met de Griekse autoriteiten noch met andere medeburgers (CGVS 18/15657 p. 9 en CGVS 18/15657B p. 7). In dit kader kan er bezwaarlijk van een gegronde vrees voor (religieuze) vervolging in Griekenland gesproken worden. Met het oudere koppel uit Irak bleek het samenwonen evenmin te klikken, maar ook in dit geval kan er bezwaarlijk sprake zijn van een vrees voor vervolging. U geeft zelf aan dat er in de eerste woonst een zekere 'gevoeligheid' was omdat twee gezinnen, van andere religieuze gezindte en mentaliteit met elkaar moesten samenwonen. Zo gaf u het voorbeeld dat u af en toe de woning moest verlaten omwille van de aanwezigheid van een moslimvrouw in jullie huis (CGVS 18/15657, p. 10). Ook al kan het CGVS aannemen dat een dergelijk samenwonen kan leiden tot praktische beslommeringen, dan nog wijst dit geenszins op een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit jullie verklaringen blijkt geenszins dat jullie pogingen hebben ondernomen om zelf een onderkomen en/of appartement te zoeken waar jullie als gezin intrek konden nemen, zonder dat u daarbij rekening diende te houden met andere religies en/of nationaliteiten. Het element dat jullie, naar jullie aanvoelen, geen ideaal onderkomen wisten te vinden, is in deze context ruimschoots onvoldoende.

Jullie stelling dat er ook een gebrek was aan mogelijkheden om te werken en dat jullie te weinig (financiële) ondersteuning kregen vanwege de Griekse autoriteiten, kan evenmin aanvaard worden als elementen waaruit een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de Griekse overheden de nodige maatregelen namen om u en uw gezin onderdak te bieden, zij het dat jullie gezin een woonst diende te delen met een andere familie. De Griekse overheid voorzag voor jullie gezin in een onderkomen en stelde maandelijks een financiële steun van 400€ ter beschikking (CGVS 18/15657, p. 8). U zegt dat dit maandelijks bedrag niet voldoende was om het ganse gezin te onderhouden. Doch, op de vraag of u getracht heeft werk te vinden, antwoordde u nogal lakoniek dat dit niet mogelijk was tenzij u werkzaam zou zijn in de mensensmokkel (CGVS 18/15657, p. 8). Dit antwoord is niet toereikend in de door u geschetste context.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister bevoegd voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.

(...)"

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en werd u geboren op 6 januari 1986 in Daraa. U bent Arabische van etnische origine en christene. Van 2003 tot 2005 studeerde u aan de lerarenhogeschool in Daraa. Nadien werkte u er in verschillende scholen als muzikleerkracht. In 2011, toen de opstand in Syrië begon en Daraa belegerd werd, verhuisde u samen met uw familie naar Damascus. Ook in Damascus werkte u op verschillende plaatsen als leraar. In 2012 huwde u met A. T. B. (CG 18/15657, OV 8.668.045) die in dezelfde wijk in Damascus leefde. Samen kregen jullie twee kinderen: S., geboren op 5 oktober 2014 in Damascus, en A. M., geboren op 8 juni 2016 in Kilkis (Griekenland).

In 2012, aan het begin van de burgeroorlog in Syrië, ontving uw echtgenoot een oproepingsbrief van met de boodschap dat hij zich moest gaan aanmelden bij de eenheid waar hij eerder zijn legerdienst had gedaan. Hij vertrok meteen naar Beiroet, waar hij geregeld naartoe ging om te werken, en wanneer hij terugkeerde naar Damascus moest hij smeergeld betalen om in veiligheid te blijven. Nadien ontving uw echtgenoot nog een tweede oproepingsbrief. Hij ging zich echter niet aanmelden en ondervond ook geen problemen in deze context.

Eind 2014 informeerde uw echtgenoot bij een vriend (die op zijn beurt bevriend is met een officier) of het veilig was voor hem om Syrië te verlaten. Op die manier kwam hij te weten dat zijn naam verspreid was bij alle controleposten alsook de douane. Uw echtgenoot besloot dat hij het land zo snel mogelijk moest verlaten en betaalde smeergeld om de grens met Libanon over te steken. Enkele maanden later volgde ook u samen met uw zoon. Uw echtgenoot vond er intussen werk en een woning, en op basis van de stempel in uw paspoort konden jullie één jaar legaal in Libanon verblijven. Nadien eiste men dat jullie een persoon zochten die borg stond voor jullie. Uw echtgenoot vond zo'n persoon voor zichzelf maar niet voor u. Het was bijgevolg onmogelijk voor jullie om daar nog langer te blijven.

Begin 2016, net voordat de visumverplichting werd ingevoerd, vloog u samen met uw echtgenoot en zoon van Libanon naar Turkije. U verbleef anderhalve maand in Istanboel en Izmir, en stak vervolgens de Middellandse Zee op illegale wijze over tot het Griekse eiland Lesbos. Van Lesbos reisde u door naar de grens van Griekenland met Macedonië, waar u terecht kwam in een vluchtelingenkamp nabij Idomeni. U en uw gezin werden er geregistreerd door de Verenigde Naties en kregen te horen dat jullie in aanmerking kwamen voor relocatie, waar jullie zich begin juni 2016 ook voor opgaven. Kort na uw bevalling werd het kamp ontruimd en werden jullie door de VN overgebracht naar een ander tentenkamp nabij Thessaloniki. De omstandigheden waren er niet goed en ongeveer een jaar later werden jullie uiteindelijk ondergebracht in een huis samen met een ander Syrisch gezin. Zij waren echter moslims en het samenleven verliep moeilijk. Hierop werden jullie overgebracht naar Athene waar jullie een woning moesten delen met een ander christelijk gezin uit Irak. Zij waren echter oudere mensen en ook met hen verliep het samenleven moeizaam. Intussen kregen jullie van de VN te horen dat jullie geselecteerd waren voor relocatie naar Bulgarije. U en uw echtgenoot waren verbaasd omdat jullie heel slechte zaken hadden gehoord over dit land en weigerden deze relocatie. Omdat jullie hierdoor dreigden op straat te

belanden hadden jullie geen andere keuze dan asiel aan te vragen in Griekenland zelf, hetgeen jullie ook deden in de lente van 2017. Ongeveer een jaar later ontvingen jullie van de Griekse autoriteiten een positief antwoord op deze aanvraag. Jullie verkregen een verblijfsvergunning voor drie of vijf jaar, alsook een Grieks paspoort. De dag dat jullie de paspoorten verkregen vloog u meteen samen met de kinderen naar Wenen, waar familie van u verblijft. U verbleef er ongeveer een maand en reisde vervolgens door naar Brussel waar uw echtgenoot intussen was aangekomen met het vliegtuig vanuit Athene. Op 4 juli 2018 wendde u zich samen met uw gezin tot de Belgische asielautoriteiten en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele Syrische familieboekje, het originele militaire boekje van uw echtgenoot, de Griekse geboorteakte van uw dochter, en de huwelijksakte van u en uw echtgenoot uitgegeven door het bisdom in Syrië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van de verklaringen van u en uw echtgenoot blijkt dat u in april 2018 in Griekenland internationale bescherming kreeg (CGVS 18/15657 p. 7, 9 en CGVS 18/15657B p. 6). Uit informatie vanwege het Griekse Ministerie voor Migratie blijkt dat jullie, na de weigering voor relocatie in Bulgarije, op 20 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, waarna jullie beiden de vluchtelingenstatus werd toegekend. Jullie kregen een verblijfskaart uitgereikt, geldig van 27 oktober 2017 tot 26 oktober 2020. Jullie status blijkt volgens deze informatie ook minstens geldig te zijn tot 15 februari 2023. Dit alles geldt evenzeer voor jullie kinderen (zie Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy, Asylum Service, dd. 20 december 2018, toegevoegd aan uw administratief dossier).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaren u en uw echtgenoot dat er een gebrek aan huisvesting en/of degelijke opvang was, alsook een gebrek aan werkmogelijkheden, algemene en persoonlijke armoede én te weinig financiële steun van de Griekse overheid (CGVS 18/15657 p. 9, CGVS 18/15657B p. 6-7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in

de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Zo hekelt u de levensomstandigheden in de Griekse opvangcentra. Volgens de verklaringen van u en uw echtgenoot hadden jullie problemen in het eerste Griekse opvangcentrum waar jullie verbleven omdat jullie er de enige christelijke familie waren. Jullie werden er naar eigen zeggen verbaal lastig gevallen en door andere Syriërs (moslims) gewantrouwd en beledigd. Sommige andere vluchtelingen waren echter wel positief (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ + CGVS 18/15657 p. 9). Bovendien kenden jullie deze problemen enkel met andere vluchtelingen in het opvangcentrum en kenden jullie verder geen problemen met de Griekse autoriteiten noch met andere medeburgers (CGVS 18/15657 p. 9 en CGVS 18/15657B p. 7). In dit kader kan er bezwaarlijk van een gegronde vrees voor (religieuze) vervolging in Griekenland gesproken worden. Met het oudere koppel uit Irak bleek het samenwonen evenmin te klikken, maar ook in dit geval kan er bezwaarlijk sprake zijn van een vrees voor vervolging. Uw echtgenoot geeft zelf aan dat er zekere 'gevoeligheid' was omdat in de eerste woonst twee gezinnen, van andere religieuze gezindte en mentaliteit met elkaar moesten samenwonen. Hij gaf het voorbeeld dat hij als christelijke man af en toe de woning moest verlaten omwille van de aanwezigheid van een moslimvrouw in jullie huis (CGVS 18/15657, p. 10). Ook al kan het CGVS aannemen dat een dergelijk samenwonen kan leiden tot praktische beslommeringen, dan nog wijst dit geenszins op een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit jullie verklaringen blijkt geenszins dat jullie pogingen hebben ondernomen om zelf een onderkomen en/of appartement te zoeken waar jullie als gezin intrek konden nemen, zonder dat u daarbij rekening diende te houden met andere religies en/of nationaliteiten. Het element dat jullie, naar jullie aanvoelen, geen ideaal onderkomen wisten te vinden, is in deze context ruimschoots onvoldoende.

Jullie stelling dat er ook een gebrek was aan mogelijkheden om te werken en dat jullie te weinig (financiële) ondersteuning kregen vanwege de Griekse autoriteiten, kan evenmin aanvaard worden als elementen waaruit een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de Griekse overheden de nodige maatregelen namen om u en uw gezin onderdak te bieden, zij het dat jullie gezin een woonst diende te delen met een andere familie. De Griekse overheid voorzag voor jullie gezin in een onderkomen en stelde maandelijks een financiële steun van 400€ ter beschikking (CGVS 18/15657, p. 8). Uw echtgenoot stelde dat dit maandelijks bedrag niet voldoende was om het ganse gezin te onderhouden. Doch, op de vraag of hij getracht had werk te vinden, antwoordde hij nogal lakoniek dat dit niet mogelijk was tenzij u werkzaam zou zijn in de mensensmokkel (CGVS 18/15657, p. 8). Dit antwoord is niet toereikend in de door u geschetste context.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende

internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister bevoegd voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"Middel genomen uit schending van Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag Van Genève. Artikelen 48/3 §2, §4, §5. 48/582. §3. 48/6 et 48/7. 57/6/2§1er 62 van de Vreemdelingenwet. Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. van redelijkheid en zorgvuldigheid Het CGVS heeft een beslissing die niet-ontvankelijk verklaart hun nieuwe verzoek tot internationale bescherming op basis :

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. "

Wat betreft het relaas van Verzoekers :

1/

elementen voorgesteld door verzoekers op basis van hun aanvraag tot internationale bescherming:

Ze hebben uitgelegd waarom hebben ze Syrië verlaten en daarna hebben ze gepreciseerd in welke omstandigheden hebben ze een asielaanvraag ingediend bij Griekenland.

Meneer legt uit het was geen leven, ik kon niet werken, ik kon mijn kinderen niet onderhouden, het geld was niet..."

(zie persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9/15)

Mevrouw preciseert " ...Het is een arme land. Misschien was er armoede in Syrië, in sommige plaatsen, maar zo erg arme mensen heb ik nooit gezien zoals in Griekenland... Wij waren de enige christelijke

familie daar. Ze beledigden ons. Ze spraken niet tegen mij omdat ik een christelijke vrouw was. Mijn man mocht zich niet bewegen... "

(zie persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7/11)

Het CGVS :

"Op basis van de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt dat u in april 2018 in Griekenland internationale bescherming kreeg. Uit informatie vanwege het Griekse Ministerie voor Migratie blijkt dat jullie, na de weigering voor relocatie in Bulgarije, op 20 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, waarna jullie beiden de vluchtelingenstatus werd toegekend... "

Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft het CGVS aan verzoekers nooit aangevraagd in welke precieze omstandigheden moesten ze leven in Griekenland.

De enige aanvraag was voor Meneer : Om welke reden besloot u toen te vertrekken uit Griekenland?
(zie persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9/15)

Voor Mevrouw : heeft u specifieke persoonlijke problemen gekend in Griekenland met medeburgers of de autoriteiten?

(zie persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7/11)

Men kan lezen over de problematiek van de erkenning van internationale bescherming in een andere Europees land :

In verband met deze problematiek kan men verwijzen naar Arresten van Uw Raad:

- Arrêt n° 207.327 du 30 juillet 2018 : tt/7 importe que les autorités belges vérifient, avant de déclarer une demande d'asile irrecevable, qu'il puisse être tenu pour établi que le requérant bénéficie toujours actuellement d'une protection en Grèce. En l'espèce, le requérant arguait que son titre de séjour en Grèce avait expiré en janvier 2018 et qu'il n'avait aucune garantie de pouvoir récupérer le statut de réfugié qui lui avait été octroyé, sans cet arrêt, le CCE a annulé la décision d'irrecevabilité pour que le CGRA procède à des mesures d'instruction complémentaire sur ce sujet. "

- Arrêt n° 207.567 du 8 août 2018 : "le CCE affirme que, malgré l'existence du principe de confiance mutuelle, il ne peut être exclu qu'en l'absence de défaillance systémique des considérations liées aux risques réels et avérés de traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH, puissent, dans des situations exceptionnelles, entraîner des conséquences sur le transfert d'un demandeur d'asile en particulier. Ce raisonnement appliqué au transfert d'un demandeur d'asile en application du règlement Dublin doit être suivi, mutatis mutandis lorsqu'il s'agit d'un réfugié reconnu. En l'espèce, le Conseil avait jugé qu'il ressortait d'un examen ex nunc des informations communiquées par le requérant qu'il est à ce stade plausible qu'il ait subi des traitements inhumains dégradants en Grèce. Cette question nécessite toutefois une instruction que le Conseil n'a pas le pouvoir de mener. Il convient notamment de vérifier s'il peut être démontré que le requérant n'aurait pas accès à une protection effective des autorités grecques contre les atteintes graves qu'il dit avoir subies. Le CCE avait donc annulé, pour ce motif, la décision du CGRA."

- Arrêt n° 211.557 du 18 octobre 2018 : "le CCE confirme cette jurisprudence en annulant une décision d'irrecevabilité d'une demande d'asile prise par le CGRA au motif qu'il n'avait pas été tenu compte, dans la motivation de ladite décision, du fait que le requérant avait déclaré qu'il dû vivre dans la rue à Athènes, qu'il faisait froid, qu'il n'avait pas de soins médicaux et qu'il ne mangeait pas. "

- Arrest Europees Hof van Justitie : 19 maart 2019 , Jawo, C-163/17 en Ibrahim, Sharqawi en Magamadov, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17: la jurisprudence européenne impose au CGRA une analyse se basant sur des "éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés" avant qu'il ne puisse déclarer irrecevable une demande d'asile introduite par un bénéficiaire de protection internationale dans un autre Etat membre de l'UE. (Lys, M. "Le risque qu'un demandeur d'asile soit exposé à une situation de dénuement matériel extrême empêche son transfert vers l'Etat membre normalement compétent pour le traitement de sa demande d'asile ou vers celui qui lui a déjà accordé une protection internationale." Cahiers de l'EDEM, mars 2019-04-25 IVM de famille A. T. - ALWARRAD, geen specifiek verzoek werd gemaakt over hun concrete situatie en over de concrete situatie van hun kinderen in het geval van terugkeer naar Griekenland

Men kan weten dat ze zijn in het kwetsbare situatie vooral Mevrouw. Mevrouw is heel gestresseerd, somber. Er s een opvolging door een psychologe, (zie medische verslagen) (Stuk 3)

Het CGVS heeft met deze elementen niet rekening gehouden.

Middel genomen uit schending van Artikel 48/4 van Vreemdelingenwet

Het CGVS erkent dat er bestaat altijd een oorlogssituatie in Syrië. Het is dus onmogelijk voor deze mensen om naar Syrië terug te keren."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift wordt een medisch verslag gevoegd.

3. Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: het arrest *Ibrahim*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht *“dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89).

Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

3.3. Het wordt niet betwist dat aan verzoekers in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Met betrekking tot hun leefomstandigheden aldaar heeft de verwerende partij het volgende vastgesteld:

- De problemen met andere bewoners in de opvangcentra zijn niet van die aard dat ze als vervolging kunnen worden beschouwd;

- Het gebrek aan mogelijkheden om te werken en de te lage (financiële) steun kunnen evenmin aanvaard worden als elementen waaruit een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade blijkt. De Griekse overheden hebben de nodige maatregelen genomen om verzoekers onderdak te bieden, al moesten zij hun woonst delen met een andere familie. De Griekse overheid voorzag in een onderkomen en stelde maandelijks een financiële steun van 400€ ter beschikking. Verzoeker zegt dat dit maandelijks bedrag niet voldoende was om het ganse gezin te onderhouden, maar verzoeker heeft geen ernstige poging gedaan om werk te vinden.

3.4. In de bestreden beslissingen wordt aldus geoordeeld dat verzoekers onvoldoende pogingen hebben ondernomen om werk te vinden en, zonder ernstige poging om zich te vestigen in Griekenland, hebben besloten verder te reizen naar België. Aldus stelde het Commissariaat-generaal vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

3.5. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij voorbijgaat aan de realiteit in Griekenland en dat uit de informatie die zij naar voor brengen blijkt dat zij hun rechten in Griekenland niet zullen kunnen effectueren. Zij voeren aan dat zij twee nog zeer jonge kinderen hebben, dat zij niet konden werken en dat zij hun kinderen niet konden onderhouden (onderhoud eerste verzoeker CGVS, p. 9). Zij hebben melding gemaakt van zeer grote armoede en dat zij hun woning zouden dienen te verlaten en dat niet werd doorgevraagd naar de precieze omstandigheden waarin ze moesten leven in Griekenland. Tweede verzoekster legt ook een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij psychische problemen heeft. Het CGVS maakt een selectieve lezing van verzoekers verklaringen door louter zich blind te staren op de verklaring dat verzoeker enkel laconiek zou hebben geantwoord. Het CGVS geeft met het oordeel “*lakoniek*” aan niet opgezet te zijn met verzoekers antwoord, maar gaat voorbij aan de strekking van verzoekers verklaringen, met name dat hij wel degelijk verklaarde dat hij niet kon werken, dat hij zijn kinderen niet kon onderhouden e.d. Het CGVS stoort zich kennelijk aan die verklaring, maar houdt daarbij geen rekening met de ruimere context van die verklaringen, met name dat hij wel degelijk verklaarde dat hij er niet in slaagde een inkomen te verwerven voor zijn gezin, niet aan huisvesting kon geraken en dat zij uiteindelijk op straat terecht kwamen.

Hoewel de bestreden beslissingen van oordeel zijn dat de Griekse autoriteiten niet geheel onverschillig blijken te zijn, maken verzoekers aannemelijk dat hun vrees, dat zij bij terugkeer naar Griekenland voor onbepaalde tijd dakloos zullen zijn en in preciaire, onveilige, en onhygiënische omstandigheden zullen moeten overleven, niet ongegrond is.

De Raad gaat vervolgens na of deze omstandigheden de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waarvan sprake in het arrest *Ibrahim* (nr. 89).

3.6. De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan*

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de “*bijzonder hoge drempel*” bij het beoordelen van het risico op een verregerende situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest *Ibrahim*.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest *Tarakhel* betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest *Ibrahim* is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *Tarakhel* eveneens relevant voor statushouders.

Verzoekers hebben twee zeer jonge kinderen, geboren in 2014 en 2016. Hoewel in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekers hun rechten niet zullen kunnen effectueren, maken verzoekers anderzijds aannemelijk dat er een grote kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen en waarbij zij blootgesteld zullen worden aan gewelddadige en onveilige omstandigheden. Verzoekers tonen aan dat er een significant risico is dat zij met hun zeer jonge kinderen zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan insalubere of gewelddadige omstandigheden, hetgeen hen, gelet op de extreme kwetsbaarheid en de specifieke behoeften van deze kinderen, zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregerende materiële deprivatie of dat zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissingen te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 juni 2019, worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT